

OTON V. KOMAN, DIJAK:

Izgubljeni rod

Indijanska povest

Prosil sem Jeda Hyllisa, za sobo v podstrešju, pa mi je povedal, da je ni-
ma in da lahko spim v paviljonu...

— Zakaj pa ne? — sem si mislil. Bil
sem utrujen, zato sem hitro zaspal, pa
srce in možgani mi niso dali miru, kaj-
ti kmalu sem se zbudil. Okoli polnoči
sem se splazil iz paviljona, kajti trava
okoli poslopij se je sumljivo gibala...
Opazil sem več svetlikajočih se točk...

Oči...!

čas. Stopil sem na teraso in sem zakli-
cal:

— Stojte bojevniki slavnega rodu
Tacomov! Poslušajte, tu imam tako
reč, ki ni ne puška in ne samokres, ki
vam pa naredi grom in strelo... Če
tako ne izginete je po vas... —

— Enkrat poizkusi...? —

— Dobro, vzel bom tako, ki vam ne
bo škodovala... —

— How, how, ja, so pritrdili

Nato sem opazil glavo in spoznal
sem Indijanca, bil je iz rodu Taccoma,
ki so v sorodu s Siouxi. Splazil sem se
nazaj v paviljon, kjer sem vzel lasso,
bowieknife in Lancasteriko, puško, ki
je bila zgrajena v mestu Lancaster,
stara je bila, a dobra in zanesljiva...
Vzel sem še samokresa, nato pa sem
skočil iz sobe, toda še predno sem sto-
pil ven, sem vzel par raket, ki so bile
še takrat neznane na zapadu.

Peklenski — Hoooo — se je oglasil
okoli poslopij in sedaj je prišel moj

Vzel sem raketo in jo položil v pi-
štolo. Nato pa sem rekel:

— No, sedaj glejte! —

Pritisnil sem in raketa je v čudov-
nem loku vzletela po zraku, na to pa
je izginila v temo... Kmalu je v zra-
ku eksplodirala in majhni plamenčki so
se razleteli po mirnem nočnem nebu...

Jed Hyllis je pritekel, oblečen v noč-
no srajco, z zastarelo puško v roki, so-
pihajoč po stopnicah in njegova mast-
na lica so se tresla od razburjenja...

— Kaj je? —

Ko je videl polno Indijancev, ki so zrl v nebo, je hotel še nekaj reči. Ukazal sem mu naj molči...

Vzel sem drugo raketo.

Nevidno je vzletela v višino petdesetih metrov, kjer je z močnim pokom eksplodirala in nato izginila...

kjer sem legel in zaspal... Proti jutru pa me je zbudil klic. Oprezno sem se sklonil preko okna in videl sem tri Indijance, od katerih je eden dvignil roko in dejal:

— Ti se od danes naprej imenuješ old Typo in o tebi bo šel glas po wig-

— Uff, uff... — so vzklikali prese-
nečeni Indijanci.

Vzel sem tretjo raketo. Z veliko brzino je izginila v nebo, nad oblake... Nato je minila minuta napetega pričakovanja... Indijanci so molčali in strmeli v nebo...

Bum, bum... pok, pok... se je oglašilo iz prerije, in videli so se samo plamenčki... Raketa je bila namreč taka, da je vsebovala še več drugih manjših raket, ki so eksplodirale šele v dotiku z zemljo...

— Uff, uff... — so vzklikali Taccomi in bežali.

Neslišno so v par sekundah izginili v preriji, kjer pa ni bilo niti enega so-
vražnika, kakor so si oni mislili...

Jed Hyllis, ki se je od strahu in mraza ves tresel, kakor šiba na vodi, se mi je jel zahvaljevati, nato pa jo je hitro popihal po stopnicah, da pove svoji hčeri, ženi in sinu svoje najnovejše junštvo...

Bil sem že dolgo časa na zapadu in meril sem se v spretnosti zalezovanja, branja sledov in drugih spretnostih zapada z vsakim, količkaj vrednim in slavnim westmanom...

Usoda mi je bila to noč izdatno naklonjena, kajti posrečilo se mi je prevariti Taccome. Vsak slaven ali poznani westman ima na zapadu svoje posebno, bojno ime, ki si ga je priboril v zelo težkem in kočljivem položaju, in jaz nisem imel te sreče, da bi nosil svoje bojno ime...

Skočil sem po stopnicah, mimo cowboyev in radovednih belcev v paviljon,

wamih, kajti zviti si kot lisica, prevaril si ves rod Taccomov! Slaven boš! —

Torej sem le dobil svoje bojno ime, slavno ime, ki pa se je tako hitro izpremenilo...

Nato so izginili v prerijo...

Jed Hyllis me je povabil na zajtrk, kateremu je prisostvovala senora Marl in senorita Juanita. V zahvalo, da sem jih rešil, mi je farmar Jed daroval belca, dirkača, in senorita pa mi je dala poljub na desno lice: »Časten poljub«.

Prosil me je, naj ostanem nekaj dni njegov gost, a mene je srce gnalo na jug, v sawanno, v travnate prerije, v pestro življenje, kjer se mora človek z vsemi močmi boriti za življenje in obstanek...

Zapustil sem gostoljubnega Irca in sam me je spremil do meje svoje estancije, ki mi bo vedno ostala v spominu...

Konja sem nato dobro prodal, sedel sem v »Ognjenega konja« in odpeljal sem se na jug med Apache...

Tam sem našel junaka, največjega Indijanca, kar se jih je rodilo pod soncem. Njegovo življenje je bilo tesno zvezano z življenjem njegovega rodu, in ko je on padel, je propadel tudi njegov rod, kajti Tookuh je bil njihov največji poglavar...

KANJON

Vsak westman je moral poznati vsaj po imenu Indijanca Kanjona. Kanjon, to je bizon. Kako je dobil svoje ime, ki je sčasoma postalo znano po vsem zapadu:

(Dalje prihodnjé)

Kaj je pisal mladi Rado svoji materi iz Prage

...Ko bom imel več časa in miru, Ti opišem naraščajske dneve, nastope članstva, armade in končno sploh življenje jugoslovenskih gostov v Pragi.

Da je bilo navdušenje pri sprejemih in povorkah res veliko, Ti bo pokazal ta-le prizor ob priliki naraščajske povorke. Ko smo se, po dveurni hoji in gromkem pozdravljanju, bližali utrujeni, hripavi in s cvetjem obsuti k mestu razhoda, zapazim v vozičku ob cesti pohabljenca z ohromelimi nogami; da bi nas pa mogel pozdravljati, si je vtaknil med prste levice, ki se mu je venomer brezmočno tresla (živčna bo-

lezen!) češko zastavico in tako pokazal svoje navdušenje tudi on — stro-mak, ki mu narava ni naklonila zdravega telesa in krepke postave, kakršnih je nebroj defiliralo po praških ulicah. Hvaležen sem mu bil, a nisem mogel drugega, nego da sem mu zaklical s poslednjim glasom »zdravo«! in mu vrgel ves svoj šopek prekrasnih vrtnic in nageljčkov. Isto so storili še nekateri bratje naraščajniki, tako da je bil kmalu voziček ves obsut s cvetjem. In ta pozdrav stromaka-pohabljenca mi je povedal več, kot vsi ofi-cielni pozdravi!

Pozdravlja Te

Tvoj Rado.

Jože Župančič

Hudobni brodnik Jerala

(Legenda iz Zasavja)

Bilo je še tiste čase, ko sta hodila Kristus in sveti Peter po svetu. Pot ju je zanesla tudi skozi Zasavje. Govorice o potovanju dveh svetih mož niso pozabljene in v Maljeku, samotnem naselju, vedo povedati še to in ono iz davnih dni. Pripovedovanja se vlečejo iz roda v rod in današnja mladež kaj rada posluša neverjetne zgodbe stare že domala tisoč let.

★

Tudi tedaj je bilo sredi poletja kakor zdaj. Solnce je peklo na žive in mrtve že več tednov. Vročina je požgala skoraj vse, kar je bilo na njivah. Zemlja je široko zevala, kakor bi prosila dežja; a od nikoder ni bilo niti sapice niti oblčka, ki bi vsaj malo kazal na dež. Ob svojem čolnu je sedel tedaj stari Jerala. Prepeljeval je ljudi na drugo stran Save. Nobenega človeka ni bilo blizu, da bi bil namenjen čez vodo in zato je Jerala vstal ter krenil čez požgane njive.

Jerala je bil nevaren mož in je grdo zaklel, ko je pogledal uničeno delo svojih rok in svoje družine. Koračil je še dalje po ožganih travnikih in oglo-danih njivah. Zamišljen je bil v hude dni, ki čakajo njega in njegovo družino.

»Lakota bo, lakota!«... se je hudobal Jerala in preklinjal.

»Pa se ni obnesel rek naših dedov,

ki vedo povedati, da je takrat letina najboljša, ko imamo o pomladi lužo, o kresu pa sušo... Letos je bilo na pomlad dosti moče, zdaj pa je te suše in pripeke že tudi preveč. Vse je pomandrano in zdrobljeno. Zdi se mi, kakor bi se bil peklenšček preselil v našo dolino.«

Grdo je nato Jerala zaklel, in ko je dospel na rob gozdička, kjer je našel ščepec sence, se je zleknil, jezno je pljunil, nato pa je malce zadremal.

★

Kdo ve, kako dolgo je stari možak podremaval.

Takrat sta prispela po ozki poti ob močno izsušeni Savi dva popotna moža. Bila sta odeta po šegi tistih časov v ohlapne halje.

Vprašujete: »Kdo sta vendar ta me-ža?«

Ali niste takoj uganili. Kristus in njegov spremljevalec sveti Peter.

Prišla sta do čolna in Kristus je rekel: »Peter, tu pojdeva čez reko. Daj, pokliči brodnika!«

Ceprav mu je vročina izsušila grlo, je zaklical Peter na ves glas: »Hej, brodnik! Vooo-zit!«...

Pa od nikoder odgovora.

Še v drugo in tretje nastavi sveti mož roko na usta in pokliče brodnika, pa spet brez uspeha.

Brodnik Jerala je takrat sladko čre-

nal v senci in ni čul, da ga kličeta sopotnika na pomoč.

Zdaj je sveti Peter kar debelo pogledal. Kristus je pristopil k čolnu in zvlekel izpod plašča sveder, ki ga je našel nekje med potjo. Stopil je v čoln in začel vrtati. Ko je navrtal v dno ladje precej veliko luknjo, je stopil iz

»Prebrisan je tale moj Gospod.« si je rekel sveti Peter. »Zdaj stoji na luknji, da ne bi silila v čoln voda. Le kaj bo, ko bova izstopila?« je prestrašen pomislil sveti Peter in ves zaskrbljen zamigljaj z brado.

»Koliko sva dolžna?« je vprašal sve-

čolna in prisedel k svojemu sopotniku.

»Le kaj je neki mojega gospoda pičilo, da je navrtal neznanemu brodniku čoln?« je pomislil sveti Peter. Vprašati se pa ni upal. Vedel je, da je Kristus ob takih priložnostih kaj redkih besed.

»Bom že zvedel,« si je mislil čestiti mož.

»Še enkrat zavpij in pokliči brodnika!« je velel Kristus.

Peter je široko zajel sapo. Vzpel se je na prste in zaklical: »Heeej! Brodnik, pooojdj vooo-zit!«...

Stari Jerala se je zdramil. pomencal si je oči in vstal. Iz dalje je opazil, da stojita pri čolnu dva moža. Nameril je korake proti Savi. Ko je došel do svojega čolna, je stal eden izmed mož že v čolnu, drugi pa se je spustil ž njim prijazno v razgovor.

Nič nista povedala, kdo sta, ko so odrinili od brega. Peter je žlobudral ves čas z zgovornim brodnikom. Kristus pa je stal nepremično sredi čolna. Z boso nogo — Peter je to dobro videl — je stal njegov Gospod na luknji, ki jo je malo popreje zvrtil v sredo dna.

ti Peter, ko je udaril čoln ob drugi breg.

Stari Jerala, ki je bil vesel, da je našel za kratek čas zgovornega človeka, je odkimal: »Kaj bosta dajala! Saj nisem danes nič zamudil. Na njivo se se mi ne splača hoditi, ker bo vse hudič pobral. Vidim tudi, da vidva nimata preveč beličev, da bi jih trosila za take malenkosti, kakor je selitev čez vodo.«

Sveti Peter pa je le silil v moža, naj pove, koliko znaša brodnina. Pomislil je, kakšno škodo mu je naredil njegov Gospod, ko je navrtal čoln. Kakó dober je ta zgovorni brodnik, — se je hudoval Peter na Kristusa — zastonj naju je prepeljal. Bog vedi, koliko ljudem je že napravil tako uslugo, kakor zdajle nama. Jezno je pogledal Peter izpod oči svojega Vodnika, namršil je obrvi in si zamrmral v sivo brado:

»Časih mi je Kristus res nerešena uganka.«

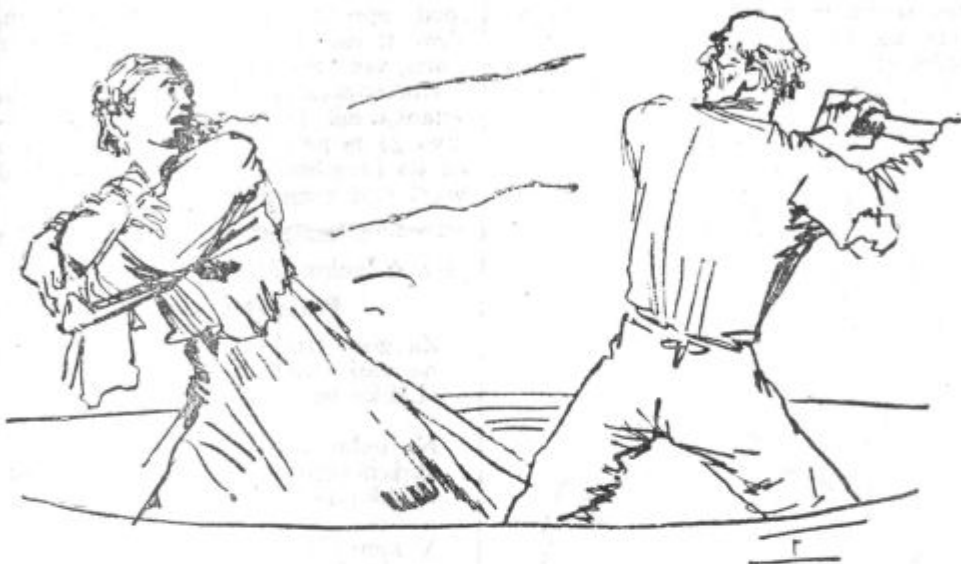
Prijazno se je poslovil sv. Peter od brodnika, Kristus pa ni rekel nobene besede. Lahkotno sta stopila oba iz čolna. Napotila sta se po poti, ki je peljala v strmo reber po desnem savskem bregu.

Čolnar Jerala je obrnil čoln. Zamisljen se je naslonil na veslo in opazoval nekaj časa, kako sopihata oba moža v višavje po žgočem solncu.

V tem pa se je Jerala prestrašil in zavpil na vso moč. Skozi luknjo v tleh, ki je vse dotlej ni opazil, je silila voda v čoln. Čedalje več jo je bilo. Preden

brodnika Jeralo in njegov čoln... Voda je spet šumela, o nesreči, ki se je pravkar dogodila, pa ni bilo več sledu.

Petru se je utrnila solza v očeh, pa je molčal. Tudi njegov Gospod ni spregovoril. Jezno je mrel Peter z zobmi in iskal besed, da bi se razhudil nad svojim sopotnikom.

je došel na sredo Save, jo je bilo v čolnu že do polovice, in Jerala si je prizadeval na vso moč, da bi pristal čim prej ob bregu.

»Na pomooooo!« je kričal Jerala ves bled in se upiral v veslo.

Kristus in sv. Peter, ki sta bila že daleč, sta se ozrla. Ves preplašen je pocukal Peter Gospoda za rokav in ga s tožčim glasom poročil: »Pomagaj mu, lepo Te prosim. Glej, dober je bil z nama. Zastonj naju je prepeljal.«

Gospod pa ni rekel niti besede. Sedel je na zemljo sredi hriba, molčal in opazoval prizor sredi reke. Brodnik Jerala je vpil na pomoč, zastoj se je boril proti obilici vode, ki mu je zdaj že do roba polnila čoln. Glej, čoln se je že nagibal, vrtnec ga je vlekel k tlom, do brega pa je bilo še precej poti.

Še enkrat je poprosil Peter svojega Vodnika. Milo je sklenil roke in padel na kolena. »V imenu Tvojega Očeta na nebu te prosim, ljubi Kristus, pomagaj nesrečnemu možu sredi Save. Reši mu življenje!«...

Kristus je molčal. Smehljal se je... v tistem pa je bilo groznega prizora že konec. Savsko valovje je pogoltnilo

Ves jezen je zbral nekaj besed in zahreščal: »Zdaj pa mi je tega že dosti. Nevernik si, da veš. Na prvem križpotju se bova ločila. Nočem po svetu z nehvaležnikom. Glej, ta mož je bil z nama ljubeznjiv in uslužen. Ti pa si mu navrtal čoln in ga pognal v smrt. O, ko bi ga vsaj potem rešil, ti, Vsemogočni, ko se je potapljal. Tedaj je bilo še čas. Nič ne bi dejal, če si mu razbil čoln, le da bi mu rešil življenje!...«

Še bolj jezen je končal Peter: »Lepo te prosim, na mile viže te prosim za pomoč, ti pa molčiš, ne daš od sebe besede in se zraven še hinavsko smehljaš... Jaz pojdem odslej svojo pot. Midva sva končala...«

Kristus se ni nič razburil. Vstal je in položil roko jeznemu sopotniku na ramena. Miloba je izpreletela njegov obraz in rekel je Petru:

»O, Peter, Peter! Že toliko časa hodiš z menoj, za najbližjega spremljevalca sem te izbral in za svojega namestnika določil, pa še zmeraj ne znaš brati ljudem iz duš in tvoj pogled jim ne sega do src.«

Peter se je zdrznil, kakor bi bil storil greh, ko je malo prej ves jezen oštel

svojega Gospoda. Kristus pa nič, kakor ne bi bil opazil Petrove zadrege.

»Glej, tebi se je zdelo, da je stari Jerala možak poštenjak. Pa je bil vse drugo. Jerala je bil največji hudodelec, kar sva jih kdaj srečala. Nič koliko ljudi je spravil že na drugi svet. Če je prevažal kdaj v temi potnika, ki je imel pri sebi le peščico novcev, ga je pobil sredi Save z veslom. Nato mu je vzel novce in vse kar je imel, popotnika pa je zagnal v vodo. Nihče ni vedel, da je Jerala tak zločinec in da

ga teže toliko grehi. Še včeraj je storil zločin, kakršnega ne bi le zagrešil niti največji razbojnik. Do Save je prišla žena z otročičkom. Vračala se je k svojemu možu. Pri sebi je imela le toliko denarja, da je bilo komaj za dolgo pot do moža. Ko je videl Jerala, da ima žena v žepu nekaj cvenka, jo je prav tako kakor že sto drugih, treščil z veslom po glavi. Pobral ji je novce in jo sunil nato iz čolna v vodo. Mali črviček — otročiček se je smehljal, ker še ni razumel grdega dejanja, ki ga je storil nagnusni Jerala njegovi materi. »Kaj pa čem s teboj, seslač?«, je pomislil Jerala. »Ej, pojdi za materjo!« je zabrundal. S kosmatimi rokami je prijel otročička za noge in ga v divjem krohotu zagnal iz čolna v vodo. Dva ali trikrat je zahropel črviček, ko ga je požirala voda, potem pa je bilo vse mirno. Jerala se je vrnil v svojo kajžo in ga vest ni niti malo pekla.

Spet je potrepljal Kristus svojega sopotnika po ramenu: »Glej, tak je tvoj prijatelj in dobitnik. Zato sem ga potopil, da ne bi pobijal in utapljal ljudi

še nadalje. To sem storil po želji svojčasa, da bi se poboljšal, a nič ni poje Očeta, ki je žalosten videl vse te grehe. Dal je staremu Jerali dovolj magalo. Zdaj ga je zatekla kazen prav tam, kjer je poslal v smrt toliko drugih.«

Peter je zdrknil na kolena in trepetajoč poljubil rob Kristusove obleke. Ves skesan in vdan je dejal: »O, Gospod oprosti mojim trdim očitkom. Vem: ti vse vidiš in vse veš!... In kar storiš, vse prav storiš.«

»Ne opravičuj se! Zaupaj, veruj in vstani,« mu je rekel Kristus. Ljubeznivo ga je prijel Kristus za roko, nato pa sta brez besed nadaljevala pot skozi vroči dan v zasavske klance.

Berčič Janko, dijak:

Poletni večer

Za goro trudno sonce je zašlo.
na vasi fantje mi pojo:
»Lahko noč...«

Na nebu zvezde migetajo,
skrivnostno med seboj si šepetajo:
»Lahko noč...«

V logu slavček milo žvrgoli,
predragi svoji družici želi:
»Lahko noč...«

Svetla lunica po nebu priveslala,
popotnika v sen sladak je zazibala:
»Lahko noč...«

Jožef Mihelič dijak:

Mlinček

V dolu mali se studenček
vije kot srebrni venček,
tam napravila sva mlinček
jaz in pa sosedov Tinček.

Nož sva vsaki svoj imela
hitro lotiva se dela:
jaz tja v bližnji grm posežem,
rogovilic dvojce urežem.

Tinček je kolo napravil,
jaz vse drugo sem pripravil:
komaj bi naštel do tri
že se mlinček zavrti.

In vse dneve, še nedelje
mlinček se vrti in melje,
dan na dan pri njem sedi
ter se srčno veseliva.

Jutrovčki pišejo

»Največja krivica, ki sem jo storil svojim staršem«. Bilo je nekega jesenskega dne. S tovarišem sva spuščala za hišo lepega papirnatega zmaja. Veselo je plaval zmaj in se nama klanjal v jesenskem vetru. Nenadoma pa izpusti moj prijatelj vrv, zmaj pa trešči na našo hišo, tik za dimnik. Jaz pa — ne bodi len — sem kljub materinemu opominu odšel na podstreho in skozi strešno okno k dimniku. Srečno sem otel zmaja in že sem se mislil spustiti skozi okno nazaj na podstreho, kar se mi zahoče, da bi pogledal navzdol. Čim le malo obrnem oči proti zemlji, se mi zvrtil v glavi — pa zletim s strehe. Ko sem padel na zemljo, me je zajela globoka nezavest, ki je trajala tri dni. Ves ta čas pa je bdela mati pri meni, in mi devala na rano mrzle obkladke. Ko pa sem odprl oči, je od veselja začela jokati in je padla na posteljo. Kako ne bi, saj je bdela tri dni in tri noči; Še danes mi je žal, da nisem ubogal, ko me je svarila, da naj ne hodim po zmaja. Pri odhodu je dejal zdravnik: »Zmaja nisi rešil, pač pa si si rešil življenje.« To je največja krivica, katero sem kdaj storil svojim staršem.

*Jančar Ivan, dijak, Ljubljana,
Sv. Petra c. 27*

Največja krivica, ki sem jo storil svojim staršem. Bilo je vročega poletnega dne. Pripravljaj sem se, da grem na kopanje. Ravno oditi sem hotel, ko me ustavi mati in mi reče, naj zalijem gredo solate, ki jo je pravkar posadila. Jaz sem se upiral, da bom že drugi dan vse zalil, nakar vzame mati škropilnico in zalijo solato. Ko sem to videl, me je v srce zbolelo. Šel sem k nji in jo prosil odpustčenja. Ko je videla, da se resnično kesam, mi je rade volje odpustila. Te prisrčno pozdravlja Tvoj

*Pristov Tonček, dijak 5. c. raz. gimn.
Rakitna, p. Borovnica*

Dragi stric Matic. Vsako jutro, ko vstanem, vzamem najprvo časopis v roke. Z največjo natančnostjo prečitam, koliko so Japonci napredovali kako se širijo poplave na Kitajskem, koliko je general Franko zaplenil topov itd. Zanimajo me pa tudi druge stvari, n. pr.: roman, ki izhaja, poli-

tične beležke, a najbolj pa me zanima šport in kulturni obzornik. Vsak teden nestrpno pričakujem nedeljskega »Jutra« in »Mladega Jutra«, zakaj v tem najdem zabave za celo dopoldne. Rešujem križanke in seveda tudi uganke znanega kluba »Metle«. Te lepo pozdravlja Tvoj

Kovač Bogomil, uč. III. a r. m. š. Vič

Ob slovesu. Skrivnostni gozd je bil odet v svojo najlepšo zimsko obleko. Kakor praznični svečniki so bile stare jelke, čisto do tal so se krivile njihove veje. Breze so bile pokrite s tisoči in tisoči bisernih kristalov in na nežnih vejicah se je nabralo ivje tam, kjer čakajo listni popki prihajajoče pomladi. Zdelo se mi je, kakor bi hotel imeti gozd sredi zime, svoj maj — toda srebrn. Čisto tiho je bilo vse, le časih je šlo nežno zvenenje skozi gozd, in vzdih, kadar se je otesla veja pretežkega bremena.

Po zasneženi poti sva šli mati in jaz. Skromen kovčeg sem drhte stiskala v roki. Prešinilo me je čustvo, da grem, da moram iti v svet — v tuje, neznano mesto. Pod mogočno bukvijo sva obstali, kajti tam se je cepila najina pot. Objela me je svečana tišina. Zdelo se mi je, kakor bi drevesa in grmi, zadrževali sapo, kakor bi se moralo nekaj zgoditi, nekaj veličastnega, nekaj skrivnostnega, nekaj, kar bi prekinilo vsakdanji tek dogajanja. In nežno zvenenje iz daljave in bližine, trpko ihtenje je šlo skozi zamolklo tišino, kakor bi utripalo srce gozda. —

Zbogom mati! Moram iti. Čas je! Z drhtečo roko sem krčevito stisnila drobno materino desnico — nanjo je padla grenka solza. Tedaj mati ni več vzdržala. Objela me je, poljubila na čelo in rekla: »Ti otrok moj, bodi priden in dober!« Zdrznila sem se. Šla sem dalje z opotekajočimi se koraki, grenkoba mi je silila v oči. Neskončna boleost mi je hotela raztrgati srce.

Tiho so padale srebrne snežinke — kakor velike, bolesti polne solze — na skrivnostno belo odejo.

Jeraša Gusti, dijakinja, Celje

Draga Gusti! Kakor vidiš, objavljam Tvojo črtico. Vidim, da imaš zelo dober spomin. Jaz g. aimam tudi. Nekateri stavki v Tvoji črtici so me spomnili na prvo poglavje »Dušice Rože Marije«. Brez zamerel Stric Matic

Šale za male

Z Angležem je govoril

Mihec: »Včeraj sem se delj ko eno uro zabaval z nekim Angležem. Govorila sva o vseh mogočih stvareh.«

Janko: »Mar znaš tako dobro angleški?«

Mihec: »O ne! Toda Anglež je prav dobro govoril slovenski.«

V gostilni.

Breda se skloni k mami in šepne: »Mamica, vprašaj gostilničarko, kaj je primešala moji kavi!«

Mamica? »Zakaj?«

Breda: »Prav izvrstna je videti za lovljenje muh. V moji skodelici plavajo že tri...«

Listnica uredništva

»Mala Kraševka«. Ne moreš si misliti, kako vesel je bil stric Matič Tvojega ljubelega pisemca. Lepo je, da si se tako dobro naučila slovensko brati in pisati! Ali si prebrala razpis našega zadnjega natečaja? Napiši odgovor in nam ga pošlji. Morda Ti bo sreča mila, da dobiš od strica Matice lepo mladinsko knjigo v spomin. Srčno pozdravljamo Tebe in Tvoje drage.

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Mohorič Verica, uč. II. razr. mešč. šole pri Uršulinkah, Brezovica pri Ljubljani, Branko Golob, dijak I. razr.

mešč. šole v Št. Lenartu v Slovenskih goricah, Milka Dev, uč. IV. razr. v Kamniku, Marija Jeltnikar, uč. V. razr. v Ljubljani-Vič.

Hv. M. v K.: Pošljite točen naslov, da Vam lahko pošljemo nagrado!

Rešitev križanke

Vodoravno: 4. jetrnik, 7. Bunin, 8. rešetar.

Navpično: 1. čeber, 2. trnek, 3. dinar, 5. tuš, 6. nit.

Rešitev zlogovnice

Sokol—Praga.

Rešitev dveh ugank

I.

Roka-vice. Rokavice

II.

Mlade mucke.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 14 zlogov: acin - de - e - gelj - glu - goz - ha - i - king - lam - nan - ro, so 7 besed pomena; 1. vodna rastlina; 2. azijska država v starem veku; 3. lesen kip; 4. mesto v Kitajski; 5. eskimska snežna koča; 6. zvonček; 7. gorstvo v Južni Ameriki — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol in končne črke od zgoraj navzdol Masarykovo zmagovito resnico.

Križanka

Vodoravno: 1. veznik (skrajšana oblika), 3. egipčanski bog, 4. model zemeljske oble, 6. predlog, 7. priprava za brusiti, 9. Adamov sin, 12. prebivalci Indije, 13. francoski nagovor za kralja, 14. staroslovenska pijača, 16. zadnji črnogorski kralj, 17. črka abecede, 18. nota.

Navpično: 1. Mojzesov brat, 2. nemška reka, 4. slovenski zgodovinar, 5. pokrajina v Jugoslaviji, 7. pomožni glagol, 8. pomožni glagol, 9. rimski denar, 10. črka abecede, 11. veznik, 14. slonov zob, 15. mesto v Južni Ameriki.

